

der udførelsen af opgaver i Danmark. Bestemmelsen i aftalens artikel 10 er endvidere ikke til hinder for, at de danske myndigheder - f.eks. i forbindelse med modtagelsen af en klage - kan udtale sig om det forløb, der har givet anledning til klagen.

Artikel 10 vedrører ikke strafferetlig forfølgning af polititjenestemænd fra de to lande. Dette indebærer bl.a., at en svensk politimand, der måtte begå strafbart forhold på den danske del af Øresundsforbindelsen, vil kunne strafforfølges her i landet efter de almindelige regler herom.

Aftalens artikel 10 vedrører heller ikke spørgsmål om erstatning i anledning af uberettiget tilbageholdelse m.v. Rejses der på baggrund af svenske polititjenestemænds dispositioner i Danmark krav om erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning, vil det derfor være de danske myndigheder, der skal tage stilling til kravet. Afgørelsen skal træffes efter de almindelige regler herom i retsplejelovens kapitel 93 a, hvilket bl.a. indebærer, at vedkommende kan begære sagen indbragt for retten, hvis anklagemyndigheden ikke imødekommer det rejste krav.

Efter artikel 11 skal polititjenestemænd, som efter aftalens artikel 6 og 8 udfører opgaver i nabolandet, sidestilles med dette lands egne polititjenestemænd for så vidt angår eventuelle lovovertrædelser, der begås mod eller af dem.

Efter artikel 12 er det land, hvis polititjenestemænd efter aftalen udfører opgaver på den anden aftaleparts territorium, erstatningsansvarlig efter sidstnævnte lands lovgivning for den skade, som i den anledning måtte være forvoldt. Erstatning kan forlanges udbetalt af myndighederne i det land, hvor den erstatningspådragende handling er foretaget. Der kan herefter gøres regreskrav gældende over for det land, hvor de skadeforvoldende polititjenestemænd er hjemmehørende.

Artikel 13 fastslår, at de to lande i øvrigt tilstræber inden for rammerne af national lovgivning at yde hinandens polititjenestemænd den samme beskyttelse og bistand under udførelsen af tjenesten, som de yder egne polititjenestemænd.

2.10. Efter artikel 14, stk. 1, har en aftaleparts polititjenestemænd, som opholder sig på den anden aftaleparts territorium i tilfælde omfattet af aftalens artikel 6 og 8 samt Schengen-konventionens artikel 40-41, ret til at bære national tjenesteuniform eller andet synligt kendetegn.

I øvrigt fremgår det af Schengen-konventionen, at et medlemslands polititjenestemænd altid skal kunne legitimere sig under udførelse af opgaver på et andet medlemslands territorium efter konventionens artikel 40 og 41. Er der tale om forfølgelse på det andet med-

lemslands territorium, skal de forfølgende polititjenestemænd let kunne identificeres f.eks. ved hjælp af uniform.

Når polititjenestemænd fra det ene land befinder sig på det andet lands territorium under udførelse af opgaver efter aftalens artikel 6 og 8 eller Schengen-konventionens artikel 40 og 41, kan de pågældende bære de tjenestevåben, der er tilladt efter reglerne i det land, hvor de er hjemmehørende, jf. artikel 14, stk. 2.

I tilfælde af grænseoverskridende observation er retten til at bære tjenestevåben dog underlagt de begrænsninger, der følger af de erklæringer, som de to lande måtte have afgivet i forbindelse med tiltrædelse af Schengen-konventionen.

Fra dansk side er det med henvisning til forarbejderne til lov om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen tilkendegivet over for de andre Schengen-lande, at man går ud fra, at der i de fleste tilfælde, hvor det kan komme på tale at fortsætte en observation på dansk område, vil blive indhentet tilladelse fra dansk politi efter konventionens artikel 40, stk. 1. Det bør i den forbindelse være op til politiet efter en konkret vurdering at tage stilling til, om der er grundlag for at modsætte sig, at tjenestevåben medbringes. I hastende tilfælde som omtalt i konventionens artikel 40, stk. 2, hvor det ikke er muligt for de pågældende polititjenestemænd at anmode om tilladelse til fortsat observation, er der ikke grundlag for at modsætte sig, at der medbringes tjenestevåben, hvis observationen fortsættes over en landgrænse (modsat sø- og luftgrænser). I sådanne tilfælde vil det normalt være meget vanskeligt at træffe foranstaltninger for at skaffe sig af med tjenestevåbnene. Er der derimod tale om, at observationen fortsættes på dansk område med skib eller fly, bør udgangspunktet være, at der ikke kan medbringes tjenestevåben. Der kan dog foreligge særlige omstændigheder, hvor dette udgangspunkt må fraviges. Om spørgsmålet henvises i øvrigt til Folketingsstidende 1996-97, Tillæg A, sp. 4697 f., hvor som landgrænse er nævnt den dansk-tyske grænse og »om nogle år Øresundsforbindelsen«.

I det omfang der er ret til at bære tjenestevåben på den anden aftaleparts territorium, er brug af våbnet kun tilladt i tilfælde af nødværge, jf. artikel 14, stk. 6.

Artikel 14, stk. 3, indebærer, at en aftalepart i særlige tilfælde - uanset stk. 1 og 2 - kan nægte den anden aftaleparts polititjenestemænd at bære tjenestevåben, tjenesteuniform eller andre synlige kendetegn.

En aftaleparts polititjenestemænd, som i medfør af aftalen opholder sig på den anden aftaleparts territorium i andre tilfælde end de ovennævnte (dvs. tilfælde, der ikke er omfattet af aftalens artikel 6-8 og Schen-